

Villányi G. András

Sután távozó

uram, meg ne mosolyogj ha
távozon sután mutatom hátam
végre alig fáj összegyűlt a csönd
mint tó színén sok levél
ám szél szüntén még hallani
a száraz ág sóhajait

Szótlanul

elfogyott szavam Önhöz kifulladt a
mesélő remény kincstára
titkolni hiába a mondatba halott került
a mondandó hiánya
a szót hajtani hervadt száj
saját halálhíre vagy a szólítotté
lehetnek holtak mind a ketten
Hadész-gyűrűs Eurüdikék
kiknek holt Orpheuszok énekelnek
megcsípem magam itt-ott
szemem vizsgálom tükörben
élek-e még tényleg nem tudom
sem hogy láttam halálot
vagy sajátom ismétlem naponta
egymástól várunk választ a
Legmagasabb Törvényszékkal